

Édesanyám sír.

S nem Ő tehet róla:
ha elengedném kezét,
a Föld is elforogna
szép lassan alóla!

GUNARAM JAJGASS

Röppenj föl, fehér
gunaram, jajgass!
Magasra szállj,
te csillagtalpas!

Nézd: kipofozva
városok, falvak.
Szállj gitárnyakú
gunaram, jajgass!

Vasvillánk, sarlónk
mind sikolyéles,
menekülj innen:
itt piros tél lesz!

Kereket old az
ördögszekér is,
anyám csomagol,
elmegyek én is.

KALÁSZ MÁRTON

ARCKÉP, KÖZELGŐ STRANDIDÉNYRE

Gyümölcs és gumimatracok
émelyítő szagában
kuporog majd. Kifosztott
méhkas, fülánk-pezségű nyárban –

nem lesz esélye! Utazásról
álmodhatik legföljebb.
Mint sejtelmes lép: a távol.
Itt a nők némán visszaköszönnek,

s előlük pocakosodó
álgöggjét, esetlenül, vigyázva
mélyvízbe gurítja. Ez a rajzás
fejében szünhetne! Hátha, hátha –

s nyálából félénk, savanyú
állat: a mosoly ajkára biceg.
Mindez kevés. Rajta megérik,
rossz idegeiben portyáz a hideg,

akkor is, ha a zúzos tükröt
a világ végének támasztották.
Záráskor híjas részvétüket
a csuromvíz kölykök sem neki osztják.

LATOR LÁSZLÓ

NEM A HALÁL

Nem a halál – a csúful törbeejtett,
a bomlására eszmélő tudat,
a közönyös kiszikkadt magvú sejtek,
ahogy gyáván megadják magukat,

az eltévedt jelek a feledékeny
idegek zilált gubancában, a
test szűkülő világegyetemében
oszlásnak indult hús hullószaga,

az iszonyú! Az arc, melyre az évek
mész-üledéke szürkén ránkövül,
a jelenések lázában kiégett
lakatlan szem, az ásványfényű űr,

a beomlott mellkas, a menthetetlen
szuvasodó csont, a rozoga hát,
az egész ingatagul szervezett rend,
ahogy megvallja romló anyagát,

melyet sokáig annyiféle forma,
szín, illat álruhája leplezett,
s végső földi átváltozása korhadt
vázát olyan könnyen roppantja meg,

hogyan egy alantas léthez idomulva
a föld homályos tisztítótüzeiben
egy isten konok kényszerére újra
öntudatlan feltámadásra égjen.